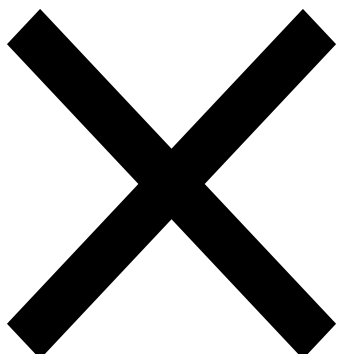

FLORIN GEORGESCU
TENORUL CU VOCE DE AUR

Zilele trecute am avut onoarea și plăcerea de a sta de vorbă cu maestrul Florin Gerogescu, tenorul cu voce de aur, care a avut amabilitatea de a acorda un interviu, în exclusivitate, pentru cititorii reviste noastre, pe care-l prezentăm integral, fără vreo cenzură sau intervenție din partea cuiva.

Reporter: Vă rugăm să ne spuneți fără rezerve tot ceea ce considerați că cititorii revistei Independența Română trebuie să știe despre dumneavoastră.

Florin Georgescu: Am intrat în lumea muzicii în 1979, renunțând la meseria de tehnician metalurgist la Combinatul de Oțel Târgoviște și, fascinat de muzica bună, am fugit cu un tren de noapte la București pentru a da audiție la Operă, unde am fost angajat în cor. Anul următor, am intrat la Conservator (pe care l-am urmat între 1980 și 1985) și, din acest moment, viața mea s-a schimbat complet. Student fiind, în 1982, am câștigat un concurs internațional de canto la Budapesta, unde am luat premiul întâi, după care au urmat reprezentații în Iugoslavia, URSS (inclusiv la Teatrul Mare din Moscova) și alte țări. În martie 1983 am debutat la Opera Română în rolul Ducelui de Mantova din „Rigoletto” de Giuseppe Verdi. După absolvire, am fost repartizat la Opera din București, unde am interpretat toate rolurile principale de tenor: Alfredo din „Traviata”, Edgar din „Lucia de Lammermoor”, Pinkerton din „Madame Butterfly” și altele. Se juca cu sălile arhipline și casele de bilete închise. În 1986, a venit la București reputatul impresar Giovanni Lupetin de la Scala din Milano pentru a mă lua acolo, dar autoritățile române nu au permis asta, așa că, până la Revoluție, Securitatea nu mi-a mai dat voie să ies din țară, cântând aici, alături de nume mari ale muzicii românești: Nicolae Herlea, Silvia Voinea, Elena Cernei, Eugenia Moldoveanu, Nicolae Florei, David Ohanesian, Pompei Hărășteanu, Daniela Vlădescu și mulți alții. Am cântat și într-un spectacol omagial „Magda Ianculescu și prietenii” acompaniat de mareas pianistă Cella Delavrancea. De la Magda Ianculescu, care era și nașa mea, am reținut o vorbă, care mi-a călăuzit întreaga carieră artistică: „Să fii generos cu tine și cu ceilalți. Să dai totul pe scenă!”. Toate astea până-n Revoluție.

Reporter: Și după Revoluție, cum a fost?

F. G.: După Revoluția din decembrie 1989, la scurt timp, am plecat în SUA cu contract de muncă, unde, timp de

3 ani (între 1990-1993) am cântat pe marile scene americane din Chicago, Los Angeles, Detroit, New York etc. Aici, am cântat alături de cele mai mari voci ale muzicii internaționale, inclusiv Luciano Pavarotti.

R.: Vă întrerup puțin. Am auzit dintr-o sursă credibilă că marele Pavarotti v-ar fi spus că aveți o voce

extraordinară. Așa-i?

F. G.: Da. Eram la Metropolitan Opera din New York, când, după un spectacol, marele tenor mi-a zis prietenește: „Mi-e teamă de tine, puștiule!” M-a copleșit...

R.: Dar cu Frank Sinatra și apelativul „Maestro” cum a fost?

F. G.: O știți și pe asta?

R.: Eu da, dar cititorii mai puțin, așa că povestiți-ne dumneavoastră.

F. G.: Tot în America l-am cunoscut și pe marele Sinatra. Într-o seară, m-a invitat în cabina dumnealui, iar eu m-am adresat cu formula „Maestro”. Acesta mi-a replicat pe un ton amical, dar cât se poate de serios: „Nu, nu eu, tu ești maestrul!”. Am avut satisfacții imense. Am cântat în 1992 într-un spectacol la care a asistat și Președintele Statelor Unite, George Bush (senior). Mi s-a oferit și cetățenia americană, dar am refuzat-o politicos și, mistuit de dorul de țară, m-am reîntors acasă, pentru a cânta aici. Am făcut și numeroase turnee în Israel, unde, de asemenea, am avut succes, fiind apreciată muzica pe care o interpretez. Căci eu nu cânt doar operă, ci și operetă, și canțonete, și prelucrări populare, și romanțe, acest gen muzical românesc, unic în lume, care face pasajul dintre folclor și muzica cultă și care evocă acest simțământ intim extraordinar, care nu există nicăieri pe fața Pământului și care nu poate fi tradus în nicio limbă de pe Mapamond: dorul - sentiment pe care l-am încercat și eu adesea fiind pe meleaguri străine.

R.: Și acum, în prezent, ce mai faceți?

F. G.: În ultimul timp (de câțiva ani), nemaisuportând vacarmul capitalei, m-am retras în Pietroșița mea natală, în căutarea liniștii și inspirației creatoare. Nu, nu m-am retras și din muzică, nici n-aș putea-o face. Doar m-am îndepărtat de viața infernală din București. Aici, în Dâmbovița, sunt consilier județean de probleme de cultură și artă și profesor la Liceul de Artă „Bălașa Doamna” din Târgoviște, unde lucrez cu elevii mei folclor și canto clasic. Încerc să le insuflu pasiunea pentru muzică, profesorul trebuind să le fie și prieten și părinte. Și, totodată, cânt. Anul trecut am participat la Târgoviște la un concert omagial în memoria regretatului Ion Dolănescu, de care m-a legat o mare prietenie. De Ziua Europei, în mai 2017, am cântat la Teatrul „Tony Bulandra” din Târgoviște, acompaniat de Orchestra Simfonică „Muntenia”, dirijată de maestrul Daniel Jinga, ocazie cu care mi-am sărbătorit și 40 de ani de carieră artistică. Tot de curând, am susținut în țară un turneu de 7 spectacole de varieté alături de prietenul meu Alexandru Jula și alți îndrăgiți artiști români, oferind spectatorilor o muzică frumoasă, melodioasă, cântată live, pe gustul romanticilor. Iar acum mă pregătesc intens pentru cea de-a 50-a ediție a Festivalului de Romanțe „Crizantema de aur” ce se desfășoară neîntrerupt din 1967, devenind un „brand” al Târgoviștei la fel ca și Turnul Chindiei. Anul acesta va avea loc în perioada 19-21 octombrie și, fiind an jubiliar, cu siguranță va fi deosebit.

R.: Și noi, spectatorii, dorim să vă revedem pe scena Operetei interpretând cu vocea dumneavoastră inconfundabilă „Te voi răpi la noapte”, minunata arie din piesa „Secretul lui Marco Polo” de Fancisc Lopez. Și nu doar aceasta. Și „Ole, Torero” și „O, sole mio” și câte și mai câte. Oricum, în numele cititorilor noștri, iubitori de muzică bună, care în anii '80, la propriu, rupeau ușile și spărgeau geamurile Operei pentru a vă vedea și asculta, vă doresc multă sănătate și succes în ceea ce faceți și vă așteptăm cu noi creații și evoluții de excepție.

F. G.: Vă mulțumesc mult și vă asigur că nu-mi voi dezamăgi publicul spectator, supremul meu judecător. Pe curând...

HORAȚIU MĂNDĂȘESCU